

Sygn. akt IV Ka 54/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Grebla (spr.)

Sędziowie: SO Kazimierz Wilczek

SR del. Łukasz Woźniak

Protokolant: prot. Marta Kruk

przy udziale Marka Stanka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku, sprawy

Z. A.

oskarżonego o przestępstwa z art. 284 § 2 kk; art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) S.A.,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 24 września 2013r. sygn. akt XIV K 156/12/S,

wyrok w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonego Z. A. utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Tomasz Grebla SSR Łukasz Woźniak

Sygn akt IV Ka 54/14

UZASADNIENIE

E. A. i Z. A. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 21 grudnia 2006 roku do 07 kwietnia 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokonali przywłaszczenia powierzonego na podstawie umowy kredytu numer (...)z dnia 26.07.2006r. samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 67 300 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

a nadto Z. A. o to, że:

II. w okresie od dnia 24 marca 2010 roku do dnia 12 maja 2010 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w B., K., Ś., C., L. woj. (...) przywłaszczył sobie powierzone mu w celu zawarcia umowy pieniądze w łącznej kwocie 29 737 zł na szkodę (...)spółka jawna tytułem zawarcia polisy ubezpieczeniowej

- nr (...) w (...)przyjmując od P. i J. K. pieniądze w kwocie 966zł
- nr (...) w (...)przyjmując od S. G. pieniądze w kwocie 388zł
- nr (...) w (...)przyjmując od M. T. pieniądze w kwocie 105zł
- nr (...) w (...)przyjmując od M. F. pieniądze w kwocie 66zł
- nr (...) w (...)przyjmując od B. G. pieniądze w kwocie 195zł
- nr (...) w (...)przyjmując od H. B. pieniądze w kwocie 321 zł
- nr (...) w (...)przyjął od T. D. pieniądze w kwocie 642zł
- nr (...) w (...)przyjmując od J. B. pieniądze w kwocie 274zł
- nr C- (...) w (...)przyjmując od R. P. pieniądze w kwocie 236zł
- nr (...) w (...)przyjął od K. M. pieniądze w kwocie 491 zł
- nr (...) w (...)przyjmując od D. Z. pieniądze w kwocie 989zł
- nr 347- (...) w (...) przyjmując od A. S. pieniądze w kwocie 1 250zł
- nr 347- (...) w (...)przyjmując od D. Ż. pieniądze w kwocie 394zł
- nr (...) w (...)przyjmując od M. O. pieniądze w kwocie 787zł
- nr (...) w (...)przyjmując od P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. pieniądze w kwocie 2275zł
- nr (...) w (...)przyjmując od J. P. pieniądze w kwocie 1411 zł
- nr (...) w (...)przyjmując od J. P. pieniądze w kwocie 349zł
- nr (...) w (...)przyjmując od B. B. pieniądze w kwocie 2 887zł
- nr (...) w (...)przyjmując od L. G. pieniądze w kwocie 1 673 zł
- nr (...) w (...)przyjmując od Z. T. pieniądze w kwocie 6 944zł
- nr (...) w (...)przyjmując od Z. T. pieniądze w kwocie 7 094zł

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od dnia 13 sierpnia 2010 roku do dnia 4 października 2010 roku w K. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawierając umowy ubezpieczenia

nr (...) z (...) S.A. w kwocie 7 714zł tytułem ubezpieczenia OC, AC, NNW, (...) samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), nr (...) z (...)

(...) S.A. w kwocie 695zł tytułem ubezpieczenia Budynków i Ruchomości Domowych, nr (...) z (...) S.A. w kwocie 2 446zł tytułem ubezpieczenia

OC, AC, NNW i AT samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), nr (...) z (...) S.A. (...)w kwocie 109zł tytułem ubezpieczenia mienia

doprowadził P. K. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 10 964zł, po uprzednim wprowadzeniu go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umów pośrednictwa

ubezpieczenia przyjął od niego pieniądze, które nigdy nie zostały wykorzystane zgodnie z ich przeznaczeniem,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w dniu 21 października 2010 roku przy ul. (...) w K. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wartości 90 000 zł, po uprzednim włamaniu się do niego przy użyciu oryginalnego kluczyka na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 24 września 2013 roku, sygn. akt XIV K 156/12/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. niewinnia oskarżonych E. A. i Z. A. od popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia i w tym zakresie stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

II. uznaje oskarżonego Z. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na mocy art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...)spółka jawna w K. kwoty 29 737 (dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemset trzydzieści siedem) złotych;

IV. uznaje oskarżonego Z. A. za winnego tego, że w okresie od dnia 16 sierpnia 2010 roku do dnia 4 października 2010 roku w K. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawierając umowy ubezpieczenia nr (...) z (...) S.A. w kwocie 7 714zł tytułem ubezpieczenia OC, AC, NNW, HCA samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), nr (...) z (...) S.A. w kwocie 2 446zł tytułem ubezpieczenia OC, AC, NNW i AT samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) oraz nr (...) z (...) S.A.(...) w kwocie 109zł tytułem ubezpieczenia mienia doprowadził P. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 269 zł, po uprzednim wprowadzeniu go w błąd co do zamiaru wywiązania się z wyżej wskazanych umów pośrednictwa ubezpieczenia przyjął od niego pieniądze, które nigdy nie zostały odprowadzone do Towarzystw ubezpieczeniowych, to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. kwoty 10 269 (dziesięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć) złotych;

VI. uznaje oskarżonego Z. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 279 § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. A. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

IX. na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze i § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. (K.A. w K.) kwotę 1.151,28 złotych (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych 28/100) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;

X. na zasadzie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego Z. A. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.062,11 złotych (jeden tysiąc sześćdziesiąt dwa złote 11/100) tytułem części kosztów sądowych zwalniając od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) S.A. oraz obrońca oskarżonego Z. A..

Pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zaskarża wyrok w części tj. punkt I wyroku, na niekorzyść oskarżonego Z. A. i zarzuca:

mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k p k. w zw. z 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, wbrew ujawnionym dowodom, ocenę materiału dowodowego, jak również dokonanie oceny zgromadzonego materiału niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, a przede wszystkim prawidłowego i logicznego rozumowania i uznanie, że:

a) Bank uznawał, że warunek zawieszający opisany w umowie kredytowej się nie ziścił, bowiem nie zmanifestował w żaden sposób, że stał się właścicielem pojazdu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że:

- warunek zawieszający ziszcza się z mocy prawa z momentem nastąpienia zdarzenia przyszłego i niepewnego określonego przez strony umowy i żaden przepis prawa nie wymaga, aby strona na której rzecz warunek został zastrzeżony w jakikolwiek sposób musiała zmanifestować okoliczność ziszczenia się warunku zawieszającego,
- żadne postanowienie umowy na mocy której udzielono oskarżonej kredytu, nie wymaga od Banku aby po ziszczeniu się warunku zawieszającego niezwłocznie skierował do kredytobiorcy żądanie wydania samochodu - jest to bowiem uprawnienie Banku, a nie jego obowiązek,

a w konsekwencji błędne przyjęcie, że (...) Bank (...) S.A. uznawał, że własność pojazdu przysługuje oskarżonej;

b) oskarżony nie był świadomy tego, że własność pojazdu przeszła na Bank, bowiem Bank nie zmanifestował w żaden sposób, że stał się właścicielem pojazdu, a oskarżony uiszczył wszystkie wymagane za ten okres raty, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że:

- oskarżony jako pełnomocnik E. A. umocowany do prowadzenia w jej imieniu działalności gospodarczej w pełnym zakresie, a w szczególności do zajmowania się sprawami finansowymi i wpłacania rat udzielonego kredytu, zapoznał się z treścią umowy kredytu podpisaną przez żonę oraz z istotnymi postanowieniami umownymi i był świadomy, że w przypadku zwłoki powyżej 25 dni z zapłatą rat kredytu, ziszcza się warunek zawieszający i własność pojazdu przechodzi na Bank,
- oskarżony otrzymywał od 10 stycznia 2007 r. wezwania do zapłaty, w których zawarta była informacja o możliwości dobrowolnego przekazania pojazdu do Banku, stąd musiał mieć świadomość zwłoki z zapłatą rat kredytu ponad 25 dni, a tym samym również przejścia własności pojazdu na Bank i braku możliwości dysponowania nim bez zgody i wiedzy właściciela,

a w konsekwencji błędne uznanie, iż oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego;

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Z. A. zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w zakresie pkt II, III, IV, V i VI i zarzucił: obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, tj.: art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2, § 2a i § 3 kpk poprzez prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego pomimo faktu, że oskarżony usprawiedliwił należycie swoją nieobecność na rozprawie i wniósł o jej nieprzeprowadzenie bez jego obecności.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacje oskarżyciela posiłkowego jak i obrońcy oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ każda z apelacji podnosi odmienny nie tylko kierunek, ale i zakres zaskarżenia, przeto Sąd Odwoławczy odniesie się do każdej z nich osobno.

Ustosunkowują się do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jak już wspomniano, nie zasługiwała ona na uwzględnienie. Art. 284 kk nie chroni posiadania, bowiem warunkiem odpowiedzialności, czy to za przywłaszczenie, czy za sprzeniewierzenie rzeczy ruchomej jest to, że rzecz znajduje się w chwili czynu w bezprawnym posiadaniu sprawcy.

Podstawą przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej z typu podstawowego art. 284 § 1 kk, czy też kwalifikowanego z art. 284 § 2 kk, jest to, aby sprawca nie był właścicielem rzeczy ruchomej. Podstawą bowiem odpowiedzialności karnej obu tych odmian jest bowiem nie tyle nabycie własności rzeczy, gdyż do tego nie może dojść z uwagi na okoliczności przejęcia rzeczy, lecz na postępowaniu z rzeczą „jak właściciel”, a więc tak jakby przysługiwało mu prawo do rzeczy (por. Makowski, Kodeks karny – Komentarz, Warszawa 1933 r., s. 786).

Sąd Odwoławczy jednoznacznie stwierdza, iż sprzedaż przez sprawcę rzeczy ruchomej, stanowiącej przedmiot przewłaszczenia na zabezpieczenie dokonanego na rzecz banku będącego wierzycielem sprawy i będącego formą zabezpieczenia tej wierzytelności, stanowi realizację znamion przestępstwa przywłaszczenia (art. 284 § 1 kk).

Także przedmiotem przestępstwa sprzeniewierzenia (art. 284 § 2 kk) może być rzecz stanowiąca przedmiot umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie dokonanej w celu zabezpieczenia wierzytelności (wyrok S.A. Poznań z 22 czerwca 1995 r. II Akc 179/95, publ. Pr. Gosp. 1996 nr 1, poz. 48).

Zasadnicze znaczenie w tym przypadku mają dwie rzeczy, po pierwsze: co nie ulega wątpliwości, mowa o przewłaszczeniu na zabezpieczenie stanowi tzw. powiernicze przeniesienie własności, polegające na zabezpieczeniu wierzytelności przez przeniesienie na wierzyciela prawa własności rzeczy ruchomej z jednoczesnym ustanowieniem zobowiązania wierzyciela do korzystania przez dłużnika z prawa własności w granicach ustawowych przez strony (por. uchwała S.N. z dnia 10 stycznia 1997 r. III KKN 56/96 publ. Prok. I Pr. 1997 nr 6, poz. 6);

po drugie: sama umowa o przewłaszczeniu może być zawierana z klauzulami, bądź to zawieszającą, bądź rozwiązującą, które to klauzule będą decydowały tak naprawdę od kiedy wierzyciel będzie stawał się właścicielem rzeczy ruchomej.

Sąd Odwoławczy w pełni popiera rozważania w tym zakresie Sądu pierwszej instancji.

Umowa jaka została zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a E. A. na skredytowanie samochodu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), została opatrzona klauzulą umowy przewłaszczenia z zastrzeżeniem paragrafu 8 ustęp 1 i 2, w którym jednoznacznie stwierdzono, iż kredytobiorca dla zabezpieczenia kredytu przenosi pod warunkiem zawieszającym prawo własności pojazdu. Przy czym zastrzeżono, że ziszczenie się warunku zawieszającego nastąpi w dniu, w którym kredytobiorca pozostaje w zwłoce 25 – dniowej z zapłatą kredytu (k. 10, tom I.).

Ustęp 3 tejże umowy wskazywał w sposób jasny, iż aby ziszczył się warunek zawieszający bank wystąpi do kredytobiorcy z żądaniem wydania pojazdu.

Wbrew więc stanowisku skarżącego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (k. 1053-1054) sam fakt przesyłania monitów o nieterminowej spłacie rat kredytu, nie przenosił własności samochodu na Bank. Dopiero wystąpienie z żądaniem tegoż i wydaniem samochodu przez kredytobiorcę następowało przeniesienie własności S., co zresztą z drugiej strony zastrzegał sobie bank, iż ponowne przejście prawa własności z banku na kredytobiorcę nastąpi po uiszczeniu zaległych rat, wydanie samochodu nastąpi wraz z oświadczeniem banku (paragraf 8 ustęp 4).

O tym, że dopiero z chwilą żądania wydania pojazdu ziszcza się warunek zawieszający, świadczy dalszy zapis § 8 ust. 4. Przy powtórnym pozostawianiu przez kredytobiorcę w zwłoce z zapłatą kolejnej raty kredytowej następuje ziszczenie się warunku zawieszającego i przejście pojazdu na własność Banku (k. 10).

Wbrew więc temu co sugeruje skarżący adwokat, warunek zawieszający, zgodnie z zawartą umową, ziszczał się następująco: po raz pierwszy po wariancie związanym z 25-dniową zwłoką z uiszczeniem kredytu przez kredytobiorcę połączonym z wydaniem samochodu przez banku, następnie po zapłacie zaległych rat, bank przenosił z powrotem własność pojazdu na kredytobiorcę wraz z jego wydaniem i odpowiednim oświadczeniem banku. Po tym jeżeli kredytobiorca pozostawał w zwłoce po raz kolejny z uiszczeniem rat kredytu następowało już automatyczne ziszczenie się warunku zawieszającego i przejście własności pojazdu na bank.

Jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy oskarżeni zbyli samochód w dniu 7 kwietnia 2008 roku, natomiast (...) Bank (...) S.A. wezwanie do uregulowania zaległości, wraz z wezwaniem (żądaniem) wydania samochodu wysłał do E. i Z. A. w dniu 9 czerwca 2009 roku.

W chwili więc sprzedaży samochodu S. (...) oskarżeni E. A. i jej mąż Z. A. byli jego prawowitymi właścicielami, a jako właściciele rzeczy nie mogli zrealizować znamion występku z art. 284 § 2 kk, ani również z przyczyn podawanych przez Sąd Odwoławczy powyżej z art. 284 § 1 kk.

Apelacja obrońcy oskarżonego Z. A. jest w oczywisty sposób bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty pozostają w oczywistej sprzeczności z dokumentami opiniami o stanie zdrowia oskarżonego, stwierdzoną w nich zdolnością Z. A. do udziału w toczącym się postępowaniu karnym.

Sąd Rejonowy mając taką o to sytuację, w której oskarżony Z. A. uniemożliwia prowadzenie postępowania karnego poprzez przedkładanie zaświadczeń lekarskich, miał nie tylko prawo, ale i obowiązek – z uwagi na prawo do procesu drugiej strony – zwrócić się do biegłych o wydanie opinii na temat stanu zdrowia Z. A..

Pierwsza opinia dotyczyła stanu zdrowia psychicznego tegoż oskarżonego. W opinii tej, z dnia 18 grudnia 2012 roku, biegli w sposób jednoznaczny wypowiedzieli się, iż „w aktualnym stanie zdrowia psychicznego opiniowany może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym” (k. 722-726, tom V).

Druga opinia została sporządzona w dniu 16 września 2013 roku przez biegłego lekarza z zakresu ortopedii i traumatologii. Z opinii tej również w sposób jednoznaczny wynika, iż badany może brać udział w toczącym się postępowaniu, a w szczególności do udziału w rozprawie. (k. 979, tom VI).

Słusznie więc Sąd Rejonowy prowadzi postępowanie karne pomimo nieobecności oskarżonego, uznając ją za nieusprawiedliwioną

Oskarżony Z. A. dalej nie stawiał się na rozprawę usprawiedliwiając się w sposób nieprzewidziany procedurą karną. Nie przedkładał zaświadczeń od lekarzy sądowych tłumacząc się, iż „nie ma już siły zwracać się do nich” (k. 1064 apelacji odwrót).

Sąd Rejonowy jak to już zostało powiedziane, ma obowiązek dbać o sprawny przebieg postępowania karnego, mając na uwadze prawo do sądu wszystkich uczestników postępowania. Sąd prawidłowo postąpił prowadząc rozprawę pod nieobecność oskarżonego Z. A., uznać je z przyczyn wskazanych powyżej, za nieusprawiedliwione. Sąd pierwszej instancji nie naruszył prawa do obrony oskarżonego Z. A., jak bowiem wynika z akt sprawy, a przede wszystkim z

dwóch opinii biegłych specjalistów z różnych dziedzin medycyny, był zdolny do udziału w toczącym się postępowaniu sądowym. Jeżeli korzystał ze swojego prawa do nieuczestniczenia w nich, sąd mógł prowadzić je pod jego nieobecność. Poza tym za każdym razem oskarżony Z. A. był reprezentowany przez swojego obrońcę.

Wykrętne korzystanie ze swojego prawa do niestawiennictwa w procesie karnym, a następnie próba przerwania odpowiedzialności za ten stan na sąd orzekający jest działaniem pozaprawnym, a tym samym nie może liczyć na akceptację przez Sąd Odwoławczy.

Sąd Odwoławczy na zasadzie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Tomasz Grebla SSR Łukasz Woźniak

(...)